

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **K M K GRANT, a.s.**, IČO: 46884556
se sídlem Krásno, Mírová 545
zastoupený advokátkou JUDr. Monikou Novotnou
se sídlem Praha 1, Platněřská 191/2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 1442/65

za účasti: **DIAMO, státní podnik**, IČO: 00002739
se sídlem Stráž pod Ralskem, Máchova 201

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 26. 10. 2020, č. j. MZP/2020/430/833,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr životního prostředí (dále jen „ministr“) podle § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva životního

prostředí ze dne 21. 2. 2020, č. j. MZP/2020/530/251. Uvedeným rozhodnutím byla ve společném řízení dle § 4a odst. 3 ve spojení s § 4a odst. 6 zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích, (dále jen „geologický zákon“) zamítnuta žádost žalobce o stanovení průzkumného území Pernink a současně bylo toto průzkumné území podle § 4 odst. 1 geologického zákona stanoveno osobě zúčastněné na řízení, a to pro vyhledávání a průzkum ložiska vyhrazených nerostů, z nichž je možno průmyslově vyrábět kovy (Li, Rb, Cs, Sn, W, Nb, Ta) a ložiska vyhrazeného nerostu živcová surovina na dobu 2 let od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se ministr ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádost osoby zúčastněné na řízení zajišťuje získání úplnějších informací, neboť byla podána pro průzkum ložiska vyhrazených nerostů, z nichž je možno průmyslově vyrábět kovy, a současně i pro průzkum vyhrazeného nerostu živcová surovina, zatímco žalobce požádal pro průzkum pouze vyhrazeného nerostu živcová surovina. Současně žádost osoby zúčastněné zajišťovala lepší ochranu zákonem chráněných zájmů (žalobce hodlal provést v průzkumném území až 15 vrtů, osoba zúčastněná na řízení nehodlala vrty provádět).

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěrem ministra, že Ing. Z. S., Ph.D., který podepsal nesouhlasné stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „MPO“) ze dne 6. 8. 2019, č. j. MPO 58037/2019, k žádosti žalobce, není podjatý. Uvedl, že jako člen dozorčí rady osoby zúčastněné na řízení je Ing. S. povinen postupovat s potřebnou loajalitou. Není přitom možné vést hranici mezi tím, kdy Ing. S. jedná jako úředník MPO a kdy jako člen dozorčí rady osoby zúčastněné na řízení. Je totiž pojmově vyloučeno, aby Ing. S. hájil zájmy státu při výkonu funkce člena dozorčí rady, jak tvrdí ministr, protože musí hájit zájmy státního podniku. Pokud se v konkrétním případě dostaly do kolize zájem státního podniku a zájem na nestranném posouzení správní záležitosti, není možné, aby Ing. S., Ph.D., mohl vystupovat nepodjatě. Z § 14 odst. 3 správního řádu vyplývá, že pokud účastník řízení namítne podjatost úřední osoby, o námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby. O žalobcem podané námitce podjatosti Ing. S., Ph.D., jakožto oprávněné úřední osoby, která vydala stěžejní nesouhlasné stanovisko k žádosti žalobce, rozhodnuto nebylo. K tvrzení ministra, že nepodal námitku podjatosti do doby vydání prvostupňového rozhodnutí, žalobce uvedl, že Ing. S., Ph.D., se měl jako podjatá osoba vyloučit sám. Žalobce pak uplatnil námitku podjatosti, jakmile se o ní dozvěděl.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce tvrdil, že § 4a odst. 3 geologického zákona na projednáváný případ nedopadá, neboť se v případě žádosti žalobce nejednalo o žádost, kterou je žalovaný povinen zveřejnit v Obchodním věstníku. Ustanovení § 4a odst. 3 geologického zákona dopadá pouze na průzkum ložiska nalezeného za prostředky ze státního rozpočtu, což není případ ložiska Pernink.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že ministr zcela opomíjí argumentaci žalobce, ve které nesouhlasil se závěrem žalovaného, že žádost osoby zúčastněné na řízení zajišťuje získání úplnějších geologických informací, a nevyjadřuje se ani k porušení dosavadní správní praxe a zásady legitimního očekávání žalobce. Žalobce stejně jako osoba zúčastněná na řízení mohl doplnit průzkum o prověření dalších nerostů. Bez dalšího pak ministr v napadeném rozhodnutí zopakoval úvahy o tom, že žádost osoby zúčastněné „zajišťuje i

lepší ochranu zákonem stanovených zájmů, když odvolatel hodlal provést v průzkumném území 15 vrtů, zatímco účastník řízení vrty nehodlal provádět žádné“. Uvedl, že ministr zmínil jen některé povinnosti vyplývající z horního zákona a jiné stejně významné, ne-li významnější, opominul. Zdůraznil, že pouze průzkum pomocí vrtů umožňuje naplnění povinnosti organizace uvedené v § 11 odst. 2 písm. b) horního zákona, což povrchový sběr vzorků neumožňuje. Z tohoto pohledu je dle žalobce žádost osoby zúčastněné na řízení obstrukční.

6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části, ve které se ministr zabýval spojením věcí. Dle žalobce absentuje právní úvaha vylučující libovůli správního orgánu při rozhodování o spojení věcí, především proč bylo ve věci rozhodnutí o žádosti žalobce vyčkáváno až na podání a následné doplnění žádosti osoby zúčastněné na řízení, když již proběhla zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce, proč žalovaný nevydal rozhodnutí o žádosti žalobce v zákonné lhůtě, když měl veškeré podklady pro rozhodnutí, proč se odchýlil od zavedené rozhodovací praxe a porušil tak zásadu legitimního očekávání a jak zhodnotil, že spojením věci nedojde k újmě na straně žalobce. K tvrzení ministra, že žalobce nespecifikoval újmu, žalobce zdůraznil, že úvaha o vyloučení újmy je zákonnou náležitostí úvahy správních orgánů o spojení věcí. Nadto z ustálené rozhodovací praxe je zjevné, že osobě, která provádí průzkum, bývá následně uděleno i těžební povolení. Majetková újma na straně žalobce je tak zjevná. Tvrdil, že k námitce legitimního očekávání a odchýlení se od správní praxe je v napadeném rozhodnutí uvedena nepravdivá informace, že žalovaný dosud neřešil kolizi dvou žádostí na stejném území. K tvrzení, že žalobce mohl svoji žádost doplnit v průběhu řízení, žalobce namítal, že pokud to mělo být podmínkou pro vyhovění jeho žádosti, měl jej žalovaný o této skutečnosti poučit dle § 4 odst. 2 správního řádu.
7. V pátém žalobním bodu žalobce namítal, že nebyla dodržena procesní rovnost mezi účastníky řízení a nestrannost žalovaného. Upozornil, že i původní žádost osoby zúčastněné na řízení neobsahovala žádost o průzkum živcové suroviny. Postup žalovaného, který vyčkával s vydáním rozhodnutí až na doplnění žádosti osoby zúčastněné na řízení, považoval žalobce za diskriminační
8. V šestém žalobním bodu uvedl, že vázanost usnesením vlády nelze vykládat jako závaznou povinnost žalovaného upřednostňovat při povolování průzkumných území státní organizace, neboť se jedná o podzákonný předpis, interní akt vlády. Z geologického i horního zákona vyplývá, že příslušné práce mohou provádět fyzické a právnické podnikající osoby splňující stanovené kvalifikační předpoklady. Vázanost žalovaného usnesením vlády nemůže vést k popření základních principů správního řízení, tedy k porušení zásady předvídatelnosti a rovnosti účastníků řízení. Žalobce rovněž poukázal na vyjádření Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k nezákonné preferenci zúčastněné osoby ze srpna 2018, týkající se doplnění surovinové politiky. Uzavřel, že usnesení vlády nezavazuje žalovaného, aby v žádostech o stanovení průzkumného území preferoval státní organizaci před soukromou obchodní korporací, a pokud tak činí, vědomě a svévolně porušuje princip rovnosti účastníků i princip svobodné hospodářské soutěže.
9. V sedmém žalobním bodu žalobce nesouhlasil s tím, že v napadeném rozhodnutí ministr vysvětluje postup žalovaného poukazem na vyjádření MPO s tím, že *„stanovisko MPO je ve správním řízení o stanovení PU plnohodnotným stanoviskem dotčeného orgánu státní správy“*, když současně uvádí, že toto *„odborné vyjádření není závazným podkladem pro další rozhodování ve věci a je čistě doporučujícího charakteru“*. Dle žalobce nemůže obstát ani

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

názor, že žalovaný musí respektovat názor MPO, protože je spolutvůrcem surovinové politiky. Na surovinové politice státu se podílí i žalovaný. V kompetenci žalovaného je pak i stanovení průzkumného území. Nadřazování zájmu státu nad principy rovnosti účastníků a rovnosti hospodářské soutěže nemůže při respektování základních zásad právního státu obstat.

10. V osmém žalobním bodu žalovaný uvedl, že ministr napadené rozhodnutí zdůvodňuje preferencí „veřejného zájmu“. Tvrdil, že ministr nijak nevysvětluje, jaký konkrétní veřejný zájem reprezentuje osoba zúčastněná na řízení, když jen uvádí, že *„při správním rozhodování bylo ministerstvo nuceno v kontextu geologického zákona poměřovat, který veřejný zájem převažuje“*, kdy proti sobě postavil ochranu životního prostředí, ochranu památek UNESCO a geoparku Egeria na straně jedné a průzkum a následné využití ložiska na straně druhé. V tomto směru nikterak nevysvětlil, jak hledisko veřejného zájmu více splňuje osoba zúčastněná na řízení než žalobce. Ministr nevysvětlil, jaké konkrétní neinvazivní postupy hodlá osoba zúčastněná na řízení využít a zda srovnával tyto konkrétní postupy s postupy žalobce, ani to, jaká konkrétní rizika právě v dané lokalitě představuje provedení žalobcem zamýšlených vrtů. V tomto ohledu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Ministr rovněž nevysvětlil, jakým způsobem je v případě průzkumné činnosti osoby zúčastněné na řízení zajištěna ochrana životního prostředí, ochrana památek UNESCO a geoparku Egeria, stejně jako nevysvětlil, čím konkrétně by tyto chráněné zájmy ohrozila zamýšlená činnost žalobce.
11. V devátém žalobním bodu žalobce nesouhlasil se závěrem, podle kterého ministru nepřísluší hodnotit náplň činnosti osoby zúčastněné na řízení. Tvrdil, že pokud ministr na jedné straně tvrdí, že je ve veřejném zájmu, aby průzkumné území bylo stanoveno pro státní organizaci, pak na druhé straně musí dbát na to, aby tato státní organizace měla k zamýšlené činnosti i potřebné oprávnění.
12. Závěrem žalobce zdůraznil, že správní orgány v projednávaném případě porušily zásadu předvídatelnosti rozhodnutí, zásadu procesní rovnosti a nestrannosti postupu správních orgánů a zásadu jednoznačnosti a určitosti odůvodnění rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.
14. K tvrzení žalobce, podle kterého *„k datu zahájení řízení o žádosti podniku DIAMO přitom již uplynula lhůta pro podání vyjádření dotčených orgánů k žádosti žalovaného“*, žalovaný uvedl, že je nepravdivé. Žalobce podal žádost dne 9. 7. 2019 a dne 12. 7. 2020 žalovaný po prostudování žádosti oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům, že bylo zahájeno řízení v předmětné věci a dal jim k jejich vyjádření 30 denní lhůtu. Z tohoto vyplývá, že lhůta pro vyjádření končila nejdříve dne 12. 8. 2019, přičemž žádost společnosti DIAMO byla žalovanému doručena dne 6. 8. 2019. K tomuto a dalším tvrzením žalobce žalovaný sdělil, že řízení o žádosti je dle § 44 odst. 1 správního řádu zahájeno dnem doručení žádosti. Toto platí i v případě, je-li předmětná žádost žadatelem později dále doplňována či upravována.
15. K tvrzení žalobce, že *„ke spojení řízení přistoupil žalovaný dne 20. 9. 2019, a to na základě žádosti DIAMA ze dne 6. 8. 2019, tedy v době, kdy již měl veškeré podklady pro rozhodnutí o žádosti žalobce“* žalovaný konstatoval, že se nezakládá na pravdě. Obecně správní orgán

připravenost k vydání rozhodnutí ve věci oznamuje po shromáždění dostatečných podkladů dle § 36 odst. 3 správního řádu, kdy je účastníkům řízení poskytnuta možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tento úkon provedl žalovaný dne 5. 12. 2019 pod č. j. MZP/2019/530/1858, a to až po obdržení odborného posudku České geologické služby, jehož vypracování se při souběhu obou předmětných žádostí jevílo jako nezbytné.

16. K údajné podjatosti Ing. Z. S., Ph.D., žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Z přípisu MPO ze dne 4. 8. 2020, č. j. MPO 493053/20/31100/31000, vyplývá, že Ing. S. není podjatý.
17. K tvrzení žalobce, že se „žalovaný se nedůvodně odchýlil od dlouhodobě aplikované správní praxe tím, že doposud při souběhu žádostí byla aplikována praxe upřednostňující předstih žádostí (stanovení průzkumného územní Potůčky). Pokud by žalobce důvodně očekával tento odklon, doplnil by žádost v intencích organizace DIAMO“, žalovaný uvedl, že průzkumné území Potůčky bylo ve prospěch jednoho z žadatelů v roce 2015 stanoveno po zpětvzetí žádosti druhého z žadatelů, není tudíž pravdou tvrzení žalobce, že byl použit princip předstihu žádosti. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce, jakožto účastník řízení, byl po nahlížení do spisu dne 1. 10. 2019 s doplněním žádosti organizace DIAMO seznámen a mohl kdykoliv během řízení svoji žádost doplnit.
18. K tvrzení žalobce, že „hloubkový průzkum pomocí vrtů navržený žalobcem umožní zjistit a vyhodnotit jednotlivé složky ložiska komplexněji a podrobněji ve vztahu k veřejnému zájmu na ochraně a racionálním využití nerostného bohatství tak, jak to deklaruje horní zákon“ a že se žalovaný v rozhodnutí neměl zabývat hodnocením dopadů průzkumu na životní prostředí, čímž došlo k překročení jeho zákonných pravomocí, žalovaný konstatoval, že se jedná o účelovou spekulaci žalobce - v dnešní době již existuje řada neinvazivních metod průzkumu ložisek nerostných surovin (např. měření metodou vyzvané polarizace a odporového měření), které se obejdou bez zásahů do pozemků a odpadají tak rizika spojená s prováděním vrtných prací, což se v tomto konkrétním území jeví jako obzvláště důležité. Žalobce tak predikuje budoucí závěry průzkumu provedeného společností DIAMO, aniž by měl informace o jejích záměrech, metodách průzkumu, způsobu jeho vyhodnocení atd. K tvrzení, že se žalovaný neměl zabývat hodnocením dopadů průzkumu na životní prostředí, čímž došlo k překročení zákonných pravomocí žalovaného, žalovaný konstatoval, že naopak toto hodnocení je jedním z nezbytných předpokladů vydání rozhodnutí o stanovení průzkumného území, což je ostatně uvedeno v § 4a odst. 6 geologického zákona (pasáž o porovnávání veřejných zájmů).
19. K tvrzení žalobce, že „žalobci byla diskriminačně odeprána možnost, aby svoji žádost doplnil v intencích organizace DIAMO a byla mu odeprána možnost se s žádostí organizace DIAMO seznámit a vyjádřit se k ní“, žalovaný uvedl, že toto tvrzení je nepravdivé. Žalobce mohl kdykoliv během řízení svoji žádost jakkoliv upravit nebo se vyjádřit ke konkurenční žádosti, což neučinil, přestože mu byla konkurenční žádost dne 1. 10. 2019 v rámci nahlížení do spisu předložena a byl s ní seznámen.
20. K tvrzení žalobce, že aplikace § 4a odst. 3 geologického zákona nebyla v daném případě na místě, žalovaný konstatoval, že v tomto případě byl použit institut analogie, což je v prvostupňovém rozhodnutí podrobně rozepsáno.
21. K tvrzení, že „majetková újma žalobce je zcela zjevná“, žalovaný uvedl, že mu není zřejmé, jak mohlo zamítnutím žádosti o stanovení průzkumného území způsobit žalobci majetkovou újmu, když předmětný průzkum ještě neproběhl a jeho výsledky nejsou

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

známé. Při využití stejné logiky, jakou použil žalobce, může žalovaný namítnout, že žalobci, v případě, kdy provedený geologický průzkum neobjeví předpokládané ložisko, mu žalovaný neudělením průzkumného území způsobil majetkový prospěch, neboť mu ušetřil prostředky za provedení zbytečných průzkumných prací.

22. Dále poznamenal, že dle jeho informací skutečně nebyl nikdy v historii řešen souběh žádostí o stanovení průzkumného území na totožné území, kde doposud nebylo stanoveno žádné výhradní ložisko, nebo bylo stanoveno výhradní ložisko nenalezené za prostředky ze státního rozpočtu. Má-li žalobce jiné informace, měl je předložit, což neučinil.
23. K tvrzení žalobce, že „organizace DIAMO nemá k zamýšlené činnosti potřebná oprávnění“, žalovaný konstatoval, že toto tvrzení je nepravdivé, neboť organizace DIAMO již v rámci podané žádosti doložila všechny doklady požadované geologickým zákonem.
24. V replice ze dne 16. 2. 2021 žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného. Zdůraznil, že žalovaný měl žalobce o postupu podle § 4a odst. 3 geologického zákona uvědomit v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu nebo učinit jiné vhodné opatření ve smyslu § 7 odst. 2 správního řádu tak, aby nemohla být narušena rovnost účastníků v řízení.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
27. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 14 odst. 3 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).
 - Podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.
 - Podle § 4a odst. 2 geologického zákona žádost o stanovení průzkumného území se podává ministerstvu. Účastníkem řízení je žadatel, obec, na jejímž území je návrh průzkumného území nebo jeho část situována, popřípadě osoba, které zvláštní zákon^{4a}) postavení účastníka řízení přiznává. Na výhradní ložisko může být stanoveno jenom jedno průzkumné území.
 - Podle § 4a odst. 3 geologického zákona příjem žádosti podle odstavce 2, která se týká průzkumu ložiska nalezeného za prostředky ze státního rozpočtu, oznámí ministerstvo v Obchodním věstníku. Do 30 dní od oznámení žádosti je možné podat konkurenční žádost; do této doby není zahájeno správní řízení. V případě

dvou nebo více žádostí rozhodne ministerstvo na základě jejich posouzení a přihlédne k tomu, která žádost zajišťuje získání úplnějších geologických informací a lepší ochranu zákonem chráněných zájmů.

28. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
29. Pro posouzení prvního žalobního bodu, tj. námitky podjatosti Ing. Z. S., Ph.D., soud předně uvádí, že tuto námitku nepovažuje za relevantní. Námitka podjatosti se ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu může vztahovat pouze k osobě, která se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu, tj. na vydání správního rozhodnutí. Ing. Z. S., Ph.D., se na rozhodnutí správních orgánů bezprostředně nepodílel, když je jeho podpisem opatřeno toliko stanovisko MPO. Toto stanovisko však nebylo závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu, respektive stanoviskem, od kterého by se správní orgány nemohly v projednávaném případě odchýlit (viz níže).
30. I kdyby však soud považoval Ing. Z. S., Ph.D., za osobu, která se bezprostředně podílela na výkonu pravomoci správního orgánu, pak uplatnění námitky podjatosti ze strany žalobce nespĺňuje podmínku uplatnění bez zbytečného odkladu v souladu s § 14 odst. 3 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce musel být nejpozději dne 1. 10. 2019 seznámen se skutečností, že stanovisko MPO ve věci žádosti žalovaného o stanovení průzkumného území Pernink pro žalobce ze dne 6. 8. 2019, č. j. MPO 58037/2019, bylo za MPO podepsáno Ing. Z. S., Ph.D., neboť uvedené stanovisko bylo součástí správního spisu předloženého žalobci k nahlédnutí. Žalobce námitku podjatosti Ing. S., Ph.D., poprvé uplatnil v podaném rozkladu ze dne 8. 3. 2020, tj. po uplynutí cca 5 měsíců. Na výše uvedeném nemůže nic změnit tvrzení žalobce, že se Ing. S., Ph.D., měl vyloučit sám. Je totiž výlučně na účastníku řízení, aby případnou podjatost úřední osoby uplatnil, a to bez ohledu na stanovisko dotčené úřední osoby. K opožděné námitce se pak § 14 odst. 3 správního řádu nepřihlíží.
31. Pokud pak jde o tvrzenou podjatost Ing. S., Ph.D., soud za rozhodné považoval, že Ing. S., Ph.D., v předmětném správním řízení nerozhodoval, když ani dotčené stanovisko MPO nebylo pro správní orgány v projednávaném případě závazné. Zejména však napadené rozhodnutí není vystaveno na dotčeném stanovisku MPO, neboť ministr za rozhodné pro posouzení věci považoval, že žádost zúčastněné osoby zajišťuje získání úplnějších geologických informací a lepší ochranu chráněných zájmů (viz strana 5 odstavce 4. napadeného rozhodnutí). Z uvedených důvodů soud námitky podjatosti Ing. S., Ph.D. nepovažoval za důvodnou.
32. Soud přisvědčil tvrzení žalobce, že § 4a odst. 3 geologického zákona výslovně poukazuje na žádost, která se týká průzkumu ložiska nalezeného za prostředky státního rozpočtu. Nicméně žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil, na základě jakých skutečností a důvodů přistoupil v projednávaném případě k aplikaci § 4a odst. 3 geologického zákona. Bylo tomu tak proto, že geologický zákon neřeší problematiku souběhu žádostí o stanovení průzkumného území na totožném území. Žalovaný tak v souladu se zásadou analogie zákona přistoupil k užití normy nejpodobnější, která, byť řeší žádost o stanovení průzkumného území ložiska nalezeného za prostředky státního rozpočtu, se zabývá situací, kdy bylo podáno více konkurenčních žádostí. Oprávněnost použití analogie žalovaný dovozoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 47/2011-105. Žalobce v podané žalobě vůči úvahám žalovaného nevznnesl žádné konkrétní výtky, když toliko setrval na stanovisku, že § 4a odst. 3 geologického zákona na

projednávaný případ nedopadá. Za uvedené situace se soud tak zabývá pouze otázkou, zda správní úvaha žalovaného při aplikaci § 4a odst. 3 geologického zákona nevybočila z mezí stanovených zákonem.

33. Dle náhledu soudu úvahy žalovaného ve věci aplikace § 4a odst. 3 geologického zákona nevybočily z mezí stanovených geologickým zákonem, případně správním řádem. Geologický zákon nepamatuje na situaci, kdy je podáno více žádostí o stanovení průzkumného území v situaci, kdy dosud nebylo stanoveno výhradní ložisko nebo bylo stanoveno, avšak nebylo nalezeno za prostředky státního rozpočtu. Bez ohledu na tuto situaci byl žalovaný povinen o podaných žádostech rozhodnout a s danou situací se vypořádat, přičemž vyhovět mohl pouze jedné z podaných žádostí. Žalovaný nepochybil, když za nastalé situace použil zásadu analogie zákona a v souladu s touto zásadou aplikoval na projednávaný případ ustanovení geologického zákona, které je svou povahou a účelem nejbližší dané situaci. Tím je § 4a odst. 3 geologického zákona, který je svou povahou procesní právní normou. Použití analogie procesních ustanovení je připuštěno i judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014-59). Ustanovení § 4a odst. 3 věta druhá geologického zákona se zabývá situací, kdy došlo k podání dvou nebo více žádostí o stanovení průzkumného území, když pouze zužuje své použití na ložisko nalezené za prostředky státního rozpočtu. Jedná se tedy o ustanovení, které upravuje obdobnou (analogickou) situaci, jež nastala v projednávaném případě. Podobné pravidlo při posouzení více žádostí je zakotveno rovněž v § 4d odst. 3 geologického zákona. Pro úplnost soud uvádí, že nemá za to, že by analogie zákona byla v projednávaném případě aplikována v neprospěch žalobce. Na určitém vymezeném území může být stanoveno pouze jedno průzkumné území (§ 4a odst. 2 a odst. 5 písm. a) geologického zákona), přičemž žadatel na stanovení průzkumného území nemá právní nárok (§ 4a odst. 5 a 6 geologického zákona).
34. Tvrzení žalobce, že ministr opomíjí argumentaci žalobce v rozkladu, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. I když lze připustit, že úvahy ministra v napadeném rozhodnutí jsou poměrně stručné, tato stručnost nic nemění na skutečnosti, že se ministr námitkami žalobce zabýval a žalobci sdělil, z jakého důvodu nepovažuje tyto námitky za důvodné. Konkrétně k porušení dosavadní správní praxe, zásady legitimního očekávání a tvrzení, že žalobce mohl svoji žádost doplnit, soud odkazuje na vypořádání odvolací námitky pod bodem 4 na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Nesouhlas žalobce se způsobem vypořádání námitek ze strany ministra pak sama o sobě nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
35. Pokud pak žalobce v podané žalobě uvedl, že ministr v napadeném rozhodnutí zmínil jen některé povinnosti vyplývající z horního zákona a jiné stejně významné, ne-li významnější, opominul, soud uvádí, že žalobce vznesl námitku toliko v obecné rovině, když nekonkretizoval, k jakým povinnostem vyplývajícím z horního zákona měl ministr přihlížet a neučinil tak. Bylo při tom věcí žalobce, aby svá tvrzení konkretizoval, neboť soud napadené rozhodnutí přezkouvává na podkladě uplatněných námitek žalobce. Soud pak není oprávněn na námitky žalobce jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. Pokud pak jde o odkaz žalobce na horní zákon, soud připomíná, že stanovení průzkumného území je upraveno výhradně v geologickém zákoně, když horní zákon upravuje vyhledávání a průzkum ložisek toliko okrajově. Stěžejní právní úprava je obsažena v geologickém zákoně.

36. K tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části, ve které se ministr zabýval spojením věcí, soud uvádí, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Ministr v napadeném rozhodnutí k námitce žalobce sdělil, z jakého důvodu žalovaný přistoupil v souladu s § 140 správního řádu ke spojení věcí. Bylo tomu tak proto, že došlo k souběhu žádostí žalobce a osoby zúčastněné na řízení, které se částečně překrývaly v části vymezení průzkumného území a v předmětu průzkumu, přičemž vyhověno mohlo být pouze jedné z podaných žádostí. Spojení řízení pak umožňovalo neúspěšnému žadateli bránit se proti vydanému rozhodnutí žalovaného. Zároveň ministr žalobci objasnil, proč výtky uplatněné žalobcem vůči spojení věcí nepovažuje za důvodné. Soud zdůvodnění spojení řízení v projednávané věci považuje za plně přezkoumatelné a souladné s § 140 odst. 1 správního řádu a s judikaturou správních soudů (viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 28. 4. 2010, č. j. 30 Ca 21/2009-44). Dle názoru soudu, zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že výlučně žalovaný byl povinen o podaných žádostech rozhodnout a dále protože žádosti byly podány v obdobném časovém horizontu a překrývaly se, žalovanému ani jiný postup správní řád v projednávaném případě neumožňoval.
37. Protože žalobce v podané žalobě toliko zopakoval výtky směřující proti spojení věcí bez jakékoliv reakce na tvrzení ministra, soud poukazuje na skutkový stav projednávané věci. Žalobce doručil žádost o stanovení průzkumného území žalovanému dne 9. 7. 2019. Žalovaný podáním ze dne 18. 7. 2019, č. j. MZP/2019/530/962, účastníkům řízení oznámil zahájení řízení ve věci žádosti žalobce a současně požádal druhého účastníka řízení (obec Pernink) a dotčené orgány o stanoviska ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Na uvedenou žádost reagoval podáním ze dne 23. 7. 2019, zn. KK/3616/ZZ/19, Krajský úřad Karlovarského kraje, podáním ze dne 25. 7. 2019, zn. SBS 25551/2019/OBÚ-08, Obvodní báňský úřad pro území kraje Karlovarského, podáním ze dne 6. 8. 2019, zn. Per-0787/2019/St, obec Pernink, podáním ze dne 6. 8. 2019, zn. MPO 58037/2019, MPO, a podáním ze dne 9. 8. 2019, č. j. ŽP/19757/19, Městský úřad Ostrov. Osoba zúčastněná na řízení pak podala žádost dne 6. 8. 2019. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný nemohl ve věci rozhodnout před podáním žádosti osoby zúčastněné na řízení, neboť v tuto dobu neuběhla lhůta, kterou žalovaný stanovil k vyjádření druhému z účastníků řízení a dotčeným orgánům a žalovaný ani neměl k dispozici požadovaná vyjádření (3 z 5 požadovaných vyjádření žalovaný obdržel po podání žádosti zúčastněné osoby). Neměl-li žalovaný ke dni podání žádosti zúčastněné osoby k dispozici podklady, které považoval za nezbytné, nemohl ve věci rozhodnout. Na výše uvedený skutkový stav pak již doplnění žádosti ze strany zúčastněné osoby, ke kterému došlo podáním ze dne 19. 9. 2019, nemělo žádný vliv. Tvrzení žalobce, že žalovaný vyčkával na podání žádosti osoby zúčastněné na řízení, případně na doplnění této žádosti tak soud považuje za spekulace žalobce, kterým však průběh správního řízení v projednávané věci neskýtá oporu.
38. K opakovanému tvrzení žalobce, že se žalovaný odchýlil od zavedené rozhodovací praxe a legitimního očekávání, když dle tvrzení žalobce měla být upřednostněna žádost, která byla podána dříve, soud uvádí, že ministr v napadeném rozhodnutí žalobci sdělil, že se žalovaný nemohl odchýlit od očekávané správní praxe, neboť situaci, ke které došlo

v projednávaném případě, dosud ministerstvo neřešilo. Pokud pak jde o případ, na který žalobce v podaném rozkladu poukazoval, tj. stanovení průzkumného území Potůčky, ministr upozornil, že v daném případě došlo ke zpětvzetí jedné z podaných žádostí. Žalobce v podané žalobě uplatnil námitku spočívající v odchýlení se od rozhodovací praxe a legitimního očekávání v obecné rovině nesouhlasu se způsobem vypořádání této námitky, aniž by své tvrzení jakkoliv konkretizoval a zejména doložil. Za situace, kdy žalobce svá tvrzení nikterak nekonkretizoval a nedoložil, soud nemá žádný důvod odchýlit se od tvrzení žalovaného. Z uvedeného důvodu soud nepovažoval námitku žalobce za důvodnou.

39. K tvrzení žalobce, že mu spojením řízení vznikla újma, neboť osobě, která provádí průzkum, bývá následně uděleno i těžební povolení, soud uvádí, že žalobcem tvrzená újma není spojena se spojením řízení, ale výlučně s rozhodnutím ve věci. Samotné spojení řízení o podaných žádostech dle náhledu soudu újmu žalobci způsobit nemohlo, když naopak toto spojení umožňuje žalobci napadat důvody, pro které bylo vyhověno žádosti osoby zúčastněné na řízení. Spojení věci tak bylo naopak ku prospěchu žalobce.
40. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že jej měl žalovaný poučit podle § 4 odst. 2 správního řádu o doplnění žádosti, neboť se jednalo o podmínku vyhovění žádosti. K výše uvedené námitce soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[P]oučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku“ (poznámka: zvýraznění provedl zdejší soud). S ohledem na shora uvedený závěr Nejvyššího správního soudu považoval zdejší soud pro posouzení námitky žalobce za rozhodné, zda měl žalobce možnost seznámit se s žádostí zúčastněné osoby včetně jejího doplnění a případně na tuto žádost reagovat, a tedy i upravit svoji žádost. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že žalobci byla známa žádost osoby zúčastněné na řízení včetně doplnění (viz záznam o nahlédnutí do spisu ze dne 1. 10. 2019) a že žalobce měl dostatek času na tuto žádost reagovat, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno s odstupem více jak jednoho roku od okamžiku, kdy žalobce nahlédl do správního spisu a poté, kdy byl žalobce poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se (viz přípis ze dne 5. 12. 2019, č. j. MZP/2019/530/1858). Rovněž za spekulativní a ničím nepodložené soud považuje tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný vyčkával na doplnění žádosti ze strany zúčastněné osoby. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplývá, že v době, kdy žalovaný obdržel doplnění žádosti zúčastněné osoby, žalovaný neměl k dispozici potřebné podklady k vydání rozhodnutí, konkrétně vyjádření obce Pernink a dotčených orgánů k žádosti zúčastněné osoby. Žalovaný tak objektivně nemohl žádosti obou účastníků řízení posoudit a rozhodnout. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti nepovažuje soud námitky žalobce spočívající v porušení § 4 odst. 2 správního řádu a související námitky týkající se nedodržení procesní rovnosti, nestrannosti žalovaného a diskriminačním přístupem za důvodné.
41. Námitku žalobce, podle které vázanost usnesením vlády nelze vykládat jako povinnost žalovaného upřednostňovat státní organizace a s tím související námitky, neshledal soud relevantními. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce

byla skutečnost, že žádost osoby zúčastněné na řízení zajišťuje získání úplnějších geologických informací a dále lepší ochranu zákonem chráněných zájmů. Napadené rozhodnutí tak není vystavěno na upřednostnění žádosti zúčastněné osoby z důvodu, že zúčastněná osoba je státním podnikem. Pokud pak je ministrem v napadeném rozhodnutí poukazováno na usnesení vlády č. 441 a č. 713, je tak činěno pouze v obecné rovině, kdy je ministrem zdůrazněn záměr vlády v oblasti surovinové politiky. Protože správní orgány rozhodnutí ve věci nezaložily na skutečnosti, že osoba zúčastněná na řízení je státním podnikem, když tato skutečnost ani na rozhodování správních orgánů neměla žádný vliv, soud shledal námitky žalobce irrelevantními.

42. Pokud pak jde o poukaz žalobce na stanovisko MPO ve věci žádosti žalobce, soud podotýká, že mu z uplatněné námitky není zřejmé, kam má tato námitka směřovat. Předmětné vyjádření MPO je nutno považovat za stanovisko dotčeného orgánu, které byl žalovaný povinen si vyžádat, avšak současně toto stanovisko nebylo pro žalovaného závazné. Jinými slovy žalovaný byl povinen si stanovisko MPO opatřit, nicméně od závěrů MPO uvedených v předmětném stanovisku se mohl za předpokladu náležitého odůvodnění odchýlit. Dále soud považuje za důležité zdůraznit, že dotčené stanovisko MPO je založeno na tvrzení, že *„navrhované území je perspektivní oblastí výskytu wolframu, tedy superstrategické suroviny a lithia, které je aktuálně významné pro českou ekonomiku“*. Tedy, že v průzkumné území se nacházejí nerosty, které jsou z hlediska surovinové politiky ČR významnější než živcová surovina. Tento závěr pak žalobce nikterak nerozporuje.
43. Tvrzení žalobce, že z hlediska veřejného zájmu není zřejmé, proč žádost zúčastněné osoby splňuje toto kritérium více, neshledal soud oprávněným. Předně soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu tvoří napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí jeden celek, když odvolací, respektive rozkladový orgán je oprávněn závěry prvostupňového orgánu korigovat. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu se zabýval otázkou dalšího veřejného zájmu. Bylo tomu tak, protože § 4a odst. 6 geologického zákona umožňuje zamítnout žádost o stanovení průzkumného území v případě, že další veřejný zájem převyšuje zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska, a dále protože ve smyslu § 4a odst. 3 geologického zákona byl žalovaný povinen přihlídnout k tomu, která žádost zajišťuje lepší ochranu zákonem chráněného zájmu. Žalovaný za další veřejný zájem považoval zájem na ochraně životního prostředí. V této souvislosti pak žalovaný zjistil, že předmětné průzkumné území se nachází v chráněné oblasti přírodní akumulace vod Krušné hory, jehož součástí je i geopark Egeria. Dále průzkumné území zasahuje do Evropsky významné lokality Krušnohorské plató, do území mokřadu Krušnohorské rašeliniště Boží Dar, do památky UNESCO Hornická krajina Abertamy - Boží Dar - Horní Blatná, a do ochranného pásma přírodních léčivých zdrojů Jáchymov kategorie II B. Účastníci předmětného správního řízení tak požádali o stanovení průzkumného území v mimořádně cenné lokalitě. Žalobce pak ve stanoveném průzkumném území hodlal provádět vrtné práce, čítající až 15 vrtů. Naproti tomu osoba zúčastněná na řízení chtěla provádět pouze kamerální práce. Na základě shora uvedeného žalovaný posoudil, že v případě žádosti žalobce, který zamýšlel provést vrtné práce nelze vyloučit, že dojde k narušení hydrogeologických poměrů v lokalitě a tím k ohrožení přírodního léčivého zdroje Jáchymov, mokřadu Krušnohorské rašeliniště Boží Dar nebo chráněné oblasti přirozené akumulace vod Krušné hory. Rovněž nebylo možno dle žalovaného vyloučit možnost znečištění těchto zdrojů v důsledku vrtné činnosti (např. z důvodu havárie). Tato rizika

pak dle žalovaného v případě žádosti osoby zúčastněné na řízení odpadají. Z výše uvedeného plyne, že z prvostupňového rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývají důvody, pro které byla upřednostněna žádost osoby zúčastněné na řízení. Žádost osoby zúčastněné na řízení byla z hlediska ochrany životního prostředí zejména pak ochrany vodních zdrojů méně riziková než žádost žalobce. Soud pak podotýká, že ministr v napadeném rozhodnutí poukázal na neinvazivní metody průzkumu ložisek nerostných surovin, které se obejdou bez zásahu do pozemků. Konkrétně pak ministr poukázal na měření metodou vyzvané polarizace a odporového měření. Pokud pak žalobce v podané žalobě tvrdil, že povrchový sběr vzorků, tzn. neinvazivní metody, neumožňují naplnění povinnosti stanovené § 11 odst. 2 písm. b) horního zákona, pak soud podotýká, že žalobce toto tvrzení nikterak nekonkretizoval a nedoložil. Žalobce tak soudu nevytvořil podmínky, na základě kterých by se mohl námitkou žalobce zabývat. S ohledem na shora uvedené neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

44. Závěrem soud podotýká, že ministrem bylo v napadeném rozhodnutí shledáno, že osoba zúčastněná na řízení splnila podmínky stanovené geologickým zákonem a horním zákonem pro žadatele o stanovení průzkumného území, když zároveň ministr neshledal žádný důvod hodnotit náplň činnosti osoby zúčastněné na řízení. I s výše uvedeným závěrem ministra se soud v plném rozsahu ztotožňuje. Soud k tvrzení žalobce zdůrazňuje, že z napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí nikterak nevyplývá, že by skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení je státním podnikem, měla na rozhodnutí správních orgánů jakýkoliv vliv.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
47. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost v souvislosti, s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. března 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.